

A regény, amely
már megjelenése előtt
meghódította a világot

Itt vagyok

fine
selection

CLÉLIE AVIT

CLÉLIE AVIT

Itt vagyok

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

1.

ELSA

FÁZOM. ÉHES VAGYOK. FÉLEK.

Legalábbis azt hiszem.

Húsz hete vagyok kómában, és úgy képezem, biztosan fázom, éhes vagyok és félek. Ennek semmi értelme, mivel ha valakinek tudnia kellene, mit érzek, az én magam vagyok, viszont most... Csak elképzelni tudom.

Tudom, hogy kómában vagyok, mert hallottam, amikor erről beszéltek. Homályosan. Úgy hat hete lehetett, amikor először „hallottam”. Ha jól számolok.

Úgy számolok, ahogy bírok. Az orvosi vizitek számontartásával felhagytam. Szinte már egyáltalán nem jönnek. Inkább az ápolónők látogatásaiban számolok, de azok is elég rendszertelenek. A legegyszerűbb, ha a takarítónő jöveleit tartom számon. Minden éjjel egy óra körül jön be a szobámba. Tudom, mert hallom a kocsijára akasztott rádió szignálját. Negyvenkettedszerre hallom.

Hat hete, hogy felébredtem.

Hat hete, hogy ezt senki nem veszi észre.

És minden áldott nap nem fognak MRI-be rakni. Ha a mellettem bippegő érzékelő nem volt hajlandó jelezni, hogy az agyam ismét képes működtetni az auditív területét, nem áll fenn az a veszély, hogy egy nyolcszázezer eurós ketyerébe dugják a fejem.

Mindenki azt hiszi, nekem már befellegzett.

Még a szüleim is kezdenek sorsomra hagyni. Anyám ritkábban jön. Apám állítólag tíz nap után nem is jött többet. Egyedül a húgom látogat rendszeresen, minden szerdán, néha az aktuális barátja is elkíséri.

Akár egy kamaszlány, olyan a húgom. Huszonöt éves, de szinte hetente váltogatja a pasijait. Szívesen megdögönyözném a fejét az öklömmel, de mivel nem tehetem, hallgatom, ahogy beszél hozzám.

Ha van valami, amit az orvosok szeretnek mondogatni, az a „Beszéljenek hozzá”. Valahányszor meghallom, hogy valamelyik ezt szajkózza (mi tagadás, egyre ritkábban, mivel nemigen néznek már be), legszívesebben megetetném vele a zöld köpenyét. Amúgy fogalmam sincs, tényleg zöld-e, de annak képzelem.

Sok mindent elképzelek.

Az igazat megvallva, csak ez marad, amit tehetek. A húgom szerelmi történetébe ugyanis hamar belefáradok.

A húgom nem az a lacafacázós típus, de kicsit ismétli önmagát. Mindig ugyanaz a kezdet, ugyanaz a folytatás, ugyanaz a befejezés. Az egyetlen, ami változik, az a srác feje. Mind diák. Mind motoros. Mindegyiknél van valami, ami nem stimmel, de ő ezt nem veszi észre. Én meg sose mondtam neki. Ha egy nap kijövök a kómából, muszáj lesz. Még az is lehet, hogy jó szolgálatot teszek vele neki.

Azért jól is járok a húgossal. Leírja nekem, ami körülöttem van. Csak öt percet vesz igénybe. Az első öt percet, miután bejött a

szobámba. Beszél nekem a falak színéről, arról, milyen az idő odakinn, milyen szoknyát visel az ápolónő a köpenye alatt, milyen zsémbes arcot vágott a beteghordó, akivel összefutott idefele jövet. A húgocskám a Képzőművészetre jár. Ezért, amikor így elmeséli nekem a dolgokat, az olyan, mintha egy képekből álló költeményt olvasnék. De mindössze öt percig tart az egész. Utána beindul az egyórás Harlequin-románc.

Ma úgy tűnik, borús idő van, amitől a szobám piszkosfehér fala még a szokásosnál is lehangolóbb. A nővéren drapp szoknya van, csak hogy feldobja az összehatást. Az aktuális pasit pedig Adriennek hívják. Adrien után lekapcsoltam. Akkor tértem csak vissza a környezetemhez, amikor becsukódott az ajtó.

Megint egyedül vagyok.

Húsz hete egyedül vagyok, de csak hat, hogy ennek tudatára ébredtem. Mégis az a benyomásom, mintha egy örökkévalóság óta így lenne. Talán gyorsabban telne az idő, ha gyakrabban aludnék. Úgy értem, ha a szellemem kikapcsolna. De nem szeretek aludni.

Nem tudom, van-e bármilyen befolyásom a testemre. Inkább csak „működő” vagy éppen „üzemen kívüli” állapotban vagyok, akár egy elektromos készülék. A szellemem azt csinál, amit akar. Albérletben lakom a saját testemben. És nem szeretek aludni.

Nem szeretek aludni, mert amikor alszom, még csak nem is albérlő vagyok, hanem néző. Látom magam előtt elvonulni azokat a bizonyos képeket, és nincs rá módom, hogy gyorsan elűzzem őket azzal, hogy felriadok, vagy leizzadok, vagy dobálom magam. Csak nézem, ahogy peregnek előttem, és várom, hogy véget érjenek.

Minden éjjel ugyanaz a műsor. Minden éjjel ugyanaz az álom. Minden éjjel újraélem azt az eseményt, ami ide juttatott, ebbe a kórházba. A legrosszabb az egészben az, hogy egyedül én tehetek róla,

hogy ebbe az állapotba kerültem. Kizárólag én. Én és az ostoba jégimádatom, ahogy apám szokta mondani. Egyébiránt pont ezért nem látogat. Nyilván azt gondolja, magamnak kerestem a bajt. Soha nem értette, miért szeretem annyira a hegyet. Gyakran mondogatta, hogy egyszer majd otthagynom a fogam. Most, a balesetemmel, bizonyára úgy érzi, ő nyert. Én nem érzem azt, hogy veszítettem, se azt, hogy nyertem. Én egyáltalán nem érzek semmit. Én csak ki akarok kerülni a kómából.

Azt akarom, hogy igazából fázzak, igazából éhes legyek, igazából féljek.

Örület, mi mindenre jön rá az ember a testével kapcsolatosan, amikor kómában van. Valóban megértjük például, hogy a félelem egy kémiai reakció. Mert retteghetnék, amikor minden éjjel újra és újra átélem a rémálmot, de nem. Én csak nézem. Nézem magam, ahogy hajnali háromkor felkelek a menedékház hálótermében, és felébreztem a társaimat. Nézem magam, ahogy sután reggelizem; mint máskor, most se nagyon akarok teát inni, hogy ne legyen tele a hólyagom a gleccseren. Nézem, ahogy módszeresen magamra öltöm egyik réteget a másik után, a lábamtól a fejem búbjáig. Nézem, ahogy felhúrom a széldzsekim cipzárját, felveszem a kesztyűmet, megigazítom a fejlámpámat, felcsatolom a hágóvasaimat. Nézem magam, ahogy nevetgélek a barátaimmal, ők sem ébredtek még fel teljesen, de már ott lobog bennük az öröm és az adrenalin. Nézem magam, ahogy meghúrom a vállszíjamat, odadobom a kötelet Steve-nek, megkötöm a nyolcas csomómat.

Azt az átkozott nyolcas csomót.

Azt a csomót, amit megszámlálhatatlanszor kötöttem már meg.

Aznap reggel elmulasztottam leellenőriztetni Steve-vel, mert épp egy viccet mesélt.

Pedig úgy nézett ki, mint ami jól meg van kötve.

De nem tudom figyelmeztetni magam. Így hát csak nézem, ahogy feltekerem a kötél többi részét az egyik kezemre, a másikkal felveszem a csákányomat, és nekivágok.

Nézem magam, ahogy fújtok, mosolygok, vacogok, ahogy egyenletes léptekkel haladok. Ahogy megyek, megyek, megyek és még mindig csak megyek. Nézem magam, amint éppen azt mondom Steve-nek, vigyázzon a hóhíddal a hasadék fölött. Nézem magam, ahogy összeszorított foggal én is átmegyek a kényes helyen, és megkönnyebbülten fújok egyet a túloldalon. Nézem magam, ahogy tréfálkozom, milyen könnyű volt.

És nézem, ahogy kicsúszik a lábam alól a talaj.

A többit már fejből tudom. A hóhíd egy hatalmas plató. Egyedül már csak én vagyok rajta. A hó megindul alattam, és én is megyek vele. Érzem a megfeszülő kötél rántását: úgy kapcsol össze bennünket Steve-vel, mint közös köldökzsinóron lévő ikreket. Érzem, hogy előbb a megkönnyebbülés áraszt el, aztán, amikor a kötél néhány centiméterrel megnyúlik, a félelem. Hallom Steve hangját, aki csákánnyal és hágóvassal kapaszkodik a jégbe. Homályosan érzékelem az utasításokat, de a hó tovább zuhog rám, ránehezedik a testemre. A derekam körül a feszülés fokozatosan lazul, a csomó kioldódik, és én megindulok lefelé.

Nem jutok túl messzire. Kétszáz méterre talán. Teljesen beborít a hó. Rettenetesen fáj a jobb lábam, a csuklóim mintha furcsa szögben állnának.

Az az érzésem, hogy néhány másodpercre elbóbiskolok, aztán felriadok, érzékeim élesebbek, mint valaha. A szívem ezerrel vágtazik.

Pánik kerít hatalmába. Megpróbálom nyugtatni magam, de nem könnyű. Egyetlen porcikámat sem tudom megmozdítani. Túl nagy a nyomás rajtam.

Alig kapok levegőt, hiába van előttem egy pár négyzetcentiméteres üreg. Kicsit kinyitom a számat, és kínkeservesen erőt gyűjtök, hogy köhögjek. A nyálam az arcom jobb felére csorog. Valószínűleg az oldalamon fekszem. Lehunyom a szemem, és megpróbálom azt képzelni, az ágyamban vagyok. Nem megy.

Lépteket hallok fölöttem. Hallom Steve hangját. Kiabálni szeretnék. Megmondani neki, hogy itt vagyok, pont a lába alatt. Más hangokat is hallok. Bizonyára azokét a hegymászókét, akiket kicsivel korábban előztünk meg. Szeretnék belefújni a sípomba, de ahhoz meg kellene mozdítanom a fejemet, ami képtelenség. Így hát várok dermedten, megkövülten. A zajok apránként elhalnak. Nem tudom, azért-e, mert eltávolodnak tőlem, vagy mert elalszom, de minden elsötétül.

Ez után a következő dolog, amire emlékszem, az orvos hangja, aki azt mondja anyámnak, hogy még van néhány papír, amit ki kell tölteni, mivel átköltöztettek egy másik szobába. Mert hát megérti, ugye, asszonyom, tizennégy hét elmúltával az orvosok már nem túl sokat tehetnek.

Aztán rájöttem, hogy csak a hallásom működik. A szellemem síráshoz készülődött, de természetesen nem sikerült. Még csak szomorúságot sem éreztem. Még mindig nem érzek. Egy üres gubó vagyok. Nem. Egy üres gubóban lakom.

Egy báb, ami albérlő egy selyemgubóban, így talán szebb. Nagyon szeretnék kikerülni belőle, csak hogy elmondhassam, tulajdonos is vagyok ám.

2.

THIBAULT

— **H**AGYJ BÉKÉN, MEGMONDTAM!
— Addig nem mész sehova, amíg be nem néztél hozzá.

— Hagyjál! Már vagy tizenötször megpróbáltam, és amúgy sem változtat az égvilágon semmin. Förtelmes, visszataszító, közönséges és faragatlan. Olyan, mint egy félresikerült rajzfilmfigura. Nem érdekel.

— Az öcséd, a francba is!

— Az öcsém volt addig, amíg el nem gázolta azt a két kölyköt. De legalább a sors lecsapott rá. Bár talán jobb lett volna, ha ő is megdöglik a két lánnyal együtt, de végső soron átkozott nagy büntetés ez neki.

— A kurva életbe, Thibault, ha hallanád magad! Nem gondolhatod komolyan, amit mondasz.

Megmerevedek. Egy hónapja ismétlem mindenkinek ugyanazt a szöveget, és az unokatestvérem még mindig azt hiszi, hogy pusztán

az aggodalom mondatja ezt velem. Pedig már nem aggódom. Kezdetben aggódtam. Akkor, amikor a kórház felhívott, amikor az anyám összeesett a konyhakövön, amikor a sebességhatárt túllépve száguldottunk az unokatesóm öreg Peugeot-jával. Aggódtam addig, amíg az öcsém kórterme előtt meg nem láttam a rendőrt. Attól a pillanattól fogva csak dühös voltam.

– De igen. Minden egyes szót így gondolok.

Az utolsó mondatot jeges hangon ejtettem ki. Az unokatestvérem szemlátomást nem számított rá. Ő is megállt a folyosón. Tudom, hogy anyám már benn van az 55-ös szobában.

Néhány ápolónő megy el mellettünk, rezzenéstelen arccal. Az unokafivéremre pillantok. Szégyentől megkövülve áll.

– Ne vágj már ilyen fejet, és szállj le rólam! Anyámnak meg mondj, amit akarsz. A kijáratnál találkozunk.

Azzal sarkon fordulok, lenyomom a kilincset a jobbra lévő ajtón, ami a lépcsőházba vezet, és becsapom magam után. A kórházban soha senki nem használja a lépcsőt, úgyhogy becsukom a szemem, nekidőlök a falnak, aztán lassan lecsúszom a padlóra.

A műgyantás beton hideg a farmeromon keresztül, de nem érdekel. A lábam már úgyis lefagyott a fűtetlen kocsiban való utazás alatt, a kezem is biztosan kék. El sem merem képzelni, milyen színe lesz majd télen, ha mindig elfeledkezem a kesztyűről, valahányszor elmegyek otthonról. Még ősz van, legalábbis naptárilag, de már a tél illata érződik a levegőben.

A torkomban feltolul az epe, mint mindig, ha beteszem a lábam ebbe a kórházba. Ki szeretném hányni az öcsémet, a balesetét, az alkoholt, amit másnap kialudt magából, miután elütötte a két kölyköt. A torkom azonban csak görcsösen öklendezik, semmi nem jön ki. Csúcs. Levegőt hányok.

Kórházszag árad az orromba. Különös. A lépcsőházban általában nem szokott ilyen erősen érződni. Kinyitom a szemem, hogy megnézzem, nem ejtett-e el valamit egy orvos. Elkáromkodom magam.

Alaposan melléfogtam: egy kórteremben vagyok. Bizonyára összekevertem a vészkijárat jelét valami más piktogrammal, ami az ajtón volt. Jó lesz, ha elhúzok innen, mielőtt még felébred az a valaki, ott, az ágyban.

Onnan, ahol vagyok, csak a lába végét látom. Pontosabban a rózsaszín lepedőt, ami takarja. Kétségkívül kórházi vegyszerszag terjeng itt, de valami mást is érzékelek. Egy kósza illatot, olyasmit, aminek semmi köze az orvosságokhoz és a fertőtlenítőhöz. Lehunyom a szemem, hogy összpontosítsak.

Jázmin. Jázmin illatát érzem. Nem éppen szokványos, de biztos vagyok benne, hogy ugyanaz az illat, mint a teáé, amit anyám iszik minden reggel.

Furcsa, az ajtócsapódás nem ébresztette fel. Lehet, hogy még mindig alszik. Nem tudom megállapítani, hogy férfi-e, vagy nő, de az illat alapján inkább nőre szavaznék. Egyetlen fickót sem ismerek, aki jázminnal parfümözné magát.

Lassan araszolok előre, akár egy kölyök, úgy bujkálok a kis tusolóhelyiség fala mellett. A jázminillat egyre erősebb. Kidugom a fejem.

Nő. Végül is semmi meglepetés, de muszáj volt megbizonyosodnom róla. Alszik. Remek. Kimehetek anélkül, hogy bármi kavardást okoztam volna.

Ahogy elindulok visszafelé, megpillantom az arcomat a falra akasztott kis tükörben. A szemem riadt, a hajam borzas. Anyám folyton azt mondogatja, sokkal jobban néznék ki, ha venném a fáradtságot, és megfésülködnék. Mire én mindig azzal jövök, hogy nincs rá időm. Erre ő visszavág, hogy márpedig jobban tetszenék

a nőknek, ha a fekete loboncom meg lenne zabolázva. Ezen a ponton lemondok arról, hogy elmagyarázzam neki, jobb dolgom is van annál, mint lányok után rohangászni, de amúgy általában nem is erősködik tovább.

Amióta szakítottam Cindyvel, aminek már egy éve, a munkába temetkezem. Szó, ami szó, hat év együttélés rányomja a bélyegét az ember személyiségére. Kolosszális pofon volt nekem, amikor elment, azóta próbálok összekaparni magam. Szóval a frizurám az utolsó, ami foglalkoztat.

Megborotválkozva se vagyok rendesen. Valójában két napja nem borotváltam. Annyira nem ronda, de anyám erre is azt mondaná, többet adhatnék magamra. Mindebből arra lehetne következtetni, hogy az anyámnál lakom. De nem, saját lakásom van, egy kis kétszobás a harmadik emeleten, egy lift nélküli házban. Jópofa, és legfőképpen megfizethető kis kégli. Csak éppen az anyám egy hónapja annyira kivan idegileg, hogy elég sűrűn kempingezek a napalijában. Amióta apám elhagyta, és másik lakásba költözött, nincs vendégszoba. A kanapét egyébként én vettem. Mintha csak megéreztem volna, hogy egy nap még jó szolgálatot tesz. Két hónappal azelőtt történt, hogy Cindy elment.

Erőteljesen megdörzsölöm az arcom, mondván, hogy ettől majd felmelegedik az ujjam. Kirángatom az ing gallérját a pulóverem alól, és kicsit meghúzgálom, hogy szalonképesebb legyen. Képtelen vagyok elhinni, hogy egész nap begyűrődött gallérral jöttem-mentem a munkahelyemen, és senki se szólt. Bizonyára eszükbe jutott, hogy szerda van, látogatásnap. Bizonyára látták a tekintetemet. Ezért befogták a szájukat. Udvariasságból. Közömbösségből. Vagy mert csak egyetlen dolgot várnak: hogy kirúgjanak, és ők megkaparintsák az állásomat.

Természetesen, miután Cindyt sértegettem a folyosón, azt ordítotva, hogy a főnökkel hentereg, kaptam pár megjegyzést, de aztán ő átment egy másik fiókhoz, és mivel én vagyok az egyik legjobb munkaerő, nem akarnak elveszíteni.

A tükörből a sűrke szemem néz vissza rám. Szinte fakónak hat a fekete hajam mellett. A kezemmel beletúrok a hajamba, mintha anyám tanácsát akarnám megfogadni, de rögtön félbe is hagyom a mozdulatot. Mire jó? Nem akarok én tetszeni senkinek.

Vízcseppek ploccsanása vonja a tekintetemet az ablakra. A francba. Esik. Semmi kedvem odakinn fagyoskodni, míg anyámat és az unokatestvéreimet várom. Körbepillantok. Végére is, ebben a szobában elég meleg van. Az illető az ágyban még mindig alszik, és a bútorok tisztaságából ítélve nem túl gyakran van látogatója. Egy pillanatra eltűnődöm, mennyire helyénvaló az ötletem.

Ha netán felébredne, még mindig hadoválhatok valamit, hogy épp most nyitottam be, és hogy eltévesztettem az ajtót. Ha látogatója jönne, bedobhatom, hogy egy régi ismerőse vagyok, aztán lelépek. De talán előtte nem ártana tudnom a keresztnevét.

Az ágy végére akasztott kórlapon ez áll: „Elsa Bilier, 29 éves, koponyasérülés, súlyos sérülések a két csuklón és a jobb térden. Többrendbeli zúzódás, gyógyulóban lévő szárcapocscsont-törés.” És a lista így folytatódik, míg a földkerekség egyik legszörnyűbb szavához nem ér:

„Kóma.”

Kétségkívül nem állt fenn a veszély, hogy felébredszem.

Leengedem a kórlapot, és a nőre nézek. Huszonkilenc éves. Ebben a helyzetben, az infúzióval meg a minden irányba tekergő kábelekkkel inkább egy negyvenéves anyukának tűnik, aki fennakadt egy pókhálóban. De ahogy kicsit közelebb lépek, elismerem, nem

lehet mögötte több huszonkilenc tavasznál. Szép, finom arc, gesztenyebarna haj, itt-ott néhány szeplő, egy anyajegy a jobb füle mellett. Csak a takaró alól kilógó sovány karjai és beesett arca miatt gondolhatnám másképp.

Még egyszer ránézek a kórlapra, és eláll a lélegzetem.

A baleset ideje: július 10.

Öt hónapja van ebben az állapotban. Vissza kellene tennem a kórlapot, de mardos a kíváncsiság.

A baleset oka: lavina hegymászás közben.

Mindenütt vannak örültek. Soha nem tudtam megérteni, mi a francos nyavalyáért mennek az emberek a gleccserekre, azokra a lyukakkal és hasadékokkal teli fagyos vackokra, ahol minden lépésnél meghalhatsz. Most aztán halálosan bánhatja. Ez persze jelen esetben csak afféle szófordulat. Valószínűleg nincs tudatában annak, mi történt vele. Ez a kóma lényege. Valahol másutt vagy, nem lehet tudni, hol.

Hirtelen szörnyű vágyat érzek, hogy az öcsémet helyet cseréltessem ezzel a lánnyal. Ő egyedül keveredett ebbe a helyzetbe. Senkinek nem okozott bajt, legalábbis úgy gondolom. Az öcsém viszont túl sokat védelt, és ennek ellenére volánhoz ült. És megölt két tizennégy éves kiscsajt. Neki kellene kómában lennie. Nem ennek a lánynak.

Még egyszer utoljára ránézek a kórlapra, mielőtt visszatenném.

Elsa. Huszonkilenc éves. November 27-én született.

A kurva életbe, ma van a születésnapja!

Fogalmam sincs, miért teszem, de fogom a kórlap mellett lógó rádiós végű ceruzát, és kitörlöm a huszonkilencet. Elég rondán elmaszatólódik, de nem érdekel.

– Szépségem, ma harmincéves lettél – dűnnyögöm, és felírom az új számot a kórlapra, amit aztán visszaakasztok.

Újra ránézek a lányra. Van valami, ami zavar, és egy kis idő múlva rájövök, mi az. Elcsúfítja, hogy rá van kapcsolva ez a sok tyúkbél. Ha mindent kihúznék, ezzel az illattal, ami továbbra is itt lebeg a szobában, szinte olyan lenne, mint egy jázminvirág. Pont most zajlik egy vita arról, lekapcsolják-e a gépről a hosszú ideje kómában lévőket, vagy ne. Eddig nem volt róla véleményem. Most viszont mindent kihúznék, csak hogy természetessé tegyem a lányt.

– Amilyen szép vagy, megérdemelsz egy pusztit a szülinapodra.

A szavaim engem is meglepnek, de máris nyúlok, hogy arrébb toljam azt a néhány csövet, amik megakadályozzák, hogy hozzáférjek az arcához. Ilyen kis távolságból a jázmin tisztán felismerhető. Az ajkamat meleg arcára nyomom. Mintha áramütés ért volna.

Egy éve nem csókoltam meg nőt, leszámítva a kollégáknak adott pusztikat. Semmi érzéki, semmi szexuális töltetű nem volt abban, amit csináltam, de a fenébe is, suttyomban arcon csókoltam egy nőt! A gondolatra elmosolyodom, és hátrébb lépek.

– Szerencséd van, odakinn esik. Kicsit veled maradok, jázminvirág.

Odahúzom a széket, és leülök. Valószínűleg két percbe sem telik, és már alszom is.

3.

ELSA

NAGYON SZERETNÉK ÉREZNI VALAMIT – DE SEMMI. Az égvilágon semmi. Egyáltalán nem érzek semmit.

Ellenben, ha hihetek a fülemnek, tíz perce valaki bejött a szobámba. Egy férfi. Úgy harmincnak saccolom. A hangjából ítélve nem dohányszik. De mindössze ennyit tudok róla megállapítani.

És nem tehetek mást, elhiszem, amit mond. Hogy arcon csókolt.

Mit reméltem? Hogy majd Csipkerózsikát játszhatok? Jön az elbűvölő herceg, megcsókol, és hopp! „Üdvözöllek, Elsa, én Hogyishívják vagyok, blablaba, felébresztettelek, gyere, házasodjunk össze.”

Ha ebben reménykedtem volna, jó nagy csalódást könyvelhetnék el, mert persze semmi ilyesmi nem történt. A történet jóval kevésbé izgalmas. Inkább a következőképpen foglalhatnám össze: „Véletlenül rossz szobába tévedtem (legalábbis én ezt feltételezem, különben nem tudom, hogy került volna ide), de addig ellennék itt, amíg eláll az eső” (pár pillanattal ezelőtt kezdtem érzéklni, hogy esik).

És a pasi máris mélyen lélegzik.

Kíváncsi vagyok. A kíváncsiság nem kémiai természetű, ezért még mindig érezhetem. Így hát kíváncsi vagyok rá, ki ül mellettem a széken. Mivel nincs rá módomban, hogy megtudjam a választ, kénytelen vagyok beérni azzal, hogy elképzelem. De egykettőre feladom. Idáig – az orvosokat, a nővéreket és a takarítónőt leszámítva – olyan emberek jöttek be ebbe a szobába, akiket ismerek. Esetleg elképzelem, milyen ruha van rajtuk, de ez minden. Most viszont igencsak zavarban vagyok, a hangján kívül semmi támpontom nincs.

Amit egyébként meglehetősen kellemesnek találok. Valójában változatosságot jelent. Hat hete ez az első új hang, és azt hiszem, ha rekedt vagy semmitmondó lenne, akkor is tetszene. A húgom fiúi sosem szólalnak meg, legfeljebb néha annyit érzékelek belőlük, hogy nyálcserét végeznek velem, de van, amikor kinn maradnak a folyosón. Ennek az új hangnak azonban tényleg különleges színezete van, a könnyedség és a szenvedély egyfajta keveréke.

Általa megerősítést kaptam a mai dátumról.

Csakugyan öt hónapja vagyok itt, és a jelek szerint ma van a születésnapom.

Azon viszont csodálkozom, hogy a húgom nem jött el felköszönteni. Talán azt gondolta, felesleges. Vagy egész egyszerűen elfelejtette. Szeretnék haragudni rá, de nem tudok. Pedig a harmincadikat azért rendszeresen meg szokták ünnepelni, nem?

A mellettem lévő széken mocorgás. Szövet zizegését hallom, rájövök, hogy olyan, mint amikor valaki leveszi a pulcsiját. Hallom, hogy visszatartja a lélegzetét, ahogy áthúzza a fején, az apró szusszánásokat, ahogy kibújik az ujjából, és szabaddá teszi a mellkasát. Hallom, hogy valahová leteszi a pulóvert, aztán megint csak az egyenletes lélegzést.

Minden porcikám megfeszül. Legalábbis szívesen képzelem, hogy így van. Lényemnek minden tevékeny része, vagyis egyedül a halálom, úgy kapaszkodik ebbe az újdonságba, mint egy mentőövbe. Csak hallgatom, hallgatom, hallgatom. És apránként gondolatban lerajzolom magamnak.

A szuszogása békés. Alighanem elaludt. Az eső halkán dobol az ablakon, ki tudom venni a neszt, ahogy a pólója hozzádörzsölődik a szék műanyagjához. Nem lehet túl testes, különben nem így lélegezne. Megpróbálom összehasonlítani azokkal, akiket ismerek, de hát az ember ritkán figyel mások légzését. Én azért párszor megtettem, az exeimmel, amikor előbb felébredtem, mint ők. Némelyik nevetségesnek tartotta ezt, velük általában nem is volt hosszú életű a kapcsolat. Emlékszem, az egyik pasi három ütemben lélegzett. Amikor meghallottam, alig bírtam megállni, hogy ne nevessek fel, de türtőztettem magam, nehogy felébresszem. Vele se tartott sokáig a dolog.

Mi tagadás, a szerelmi életem elég kaotikus. Amúgy sokkal kevesebb kapcsolatomban volt, és sokkal kevésbé rendszeresen, mint a húgomnak. Ahogy így visszagondolok, úgy tíz lehetett. Akadt közöttük rövid és tartósabb is. Jelen pillanatban szingli vagyok. Jobb is, mert nem tudom, hogyan reagált volna egy pasi a kómámra. Azonnal ejtett volna? Vagy várt volna? Továbblépett volna anélkül, hogy nekem egy szót is szól? Meghallgatta volna, mit mondanak az orvosok, és csak utána jött volna ide, hogy közölje, vége? Ami bizonyára nem is lett volna túl nagy próbatétel neki, hiszen meg lett volna győződve, hogy úgysem hallok semmit. És a kómám első tizennégy hetében igaza is lett volna.

Szóval szingli vagyok, és örülök neki, hogy így van. Épp elég nehéz hallgatni anyámat, ahogy sír, valahányszor csak eljön, semmi kedvem másvalakivel is megtapasztalni ugyanezt.

Miközben ezek a gondolatok cikáznak a fejemben, továbbra is a véletlen idesorodta látogatómra koncentrálok. A lélegzése még mélyebbé vált. Végképp elaludt.

Minden figyelmemmel hozzá kapcsolódom. Nem akarom, hogy teljen az idő. Ez az egyetlen szórakozás, az egyetlen újdonság, szinte az egyetlen dolog, ami arra emlékeztet, hogy valahol azért még élek.

Mert azt nem mondhatnám, hogy a húgom látogatásai, a nővérek inspekciós körútjai és anyám sírdogálása nagyon felvidítana. Olyan ez most, mint a vízbe dobott kavics. Felkavarja a mozdulatlanságot. Vibrálnék tőle, ha képes lennék mozogni.

Azt akarom, hogy megálljon az idő, csakhogy az idő nem áll meg. Nekem csupán ez a kurta kis szieszta jut, amit az ismeretlen engedélyezett magának a szobámban. Amint elmegy, minden ugyanolyan lesz, mint azelőtt. Épp csak egy kis ajándékot kaptam a születésnapomra. Szeretném, ha el tudnék mosolyodni erre a gondolatra.

Hirtelen megnyílik az ajtó kilincse. Beszédhangok ütnek meg a fülem, az egész lényem felragyog belülről. Felismerem: ez Steve, Alex és Rebecca. Hallhatólag remek formában vannak, vidáman diskurálnak. Egyszeriben kedvem lenne rájuk szólani, maradjanak csöndben, nehogy felébresszék a látogatómat. De szokás szerint most sem tehetek semmit, és végső soron kíváncsi is vagyok, milyen magyarázatot ad a jelenlétére az ismeretlen.

A lépések dobbanása és a beszédhangok erősödése jelzi, hogy három barátom közeledik. Majd hirtelen megtorpannak.

– Jé, valaki van itt! – kiált fel Rebecca.

– Ismered? – kérdi Alex.

Feltételezem, hogy Rebecca nemet int a fejével. Hallom, hogy megkerülik a széket, és elképzelem, amint a látogatóm fölé hajolnak.

– Alszik – mondja Rebecca. – Hagyjuk?

– Nem. Kipenderítjük – közli Steve.

– Senkit nem zavar – jegyzi meg Rebecca. – Ha Elsa egyik barátja, ő is velünk ünnepelhetne. Mit gondolsz?

– Aha...

Elképzelem Steve mogorva ábrázatát. Tudom, hogy néhány évvel ezelőtt gyengéd érzelmeket táplált irántam. Nem futkosnak minden utcán olyan lányok, akiknek a hegymászás a szenvedélyük, még ha a hegyekben lakik is az ember. Rebecca három éve abbahagyta, túlságosan elkezdett félni. Lehet, hogy hallgatnom kellett volna rá, amikor megpróbált meggyőzni, hogy nekem is követnem kellene a példáját. De nem, én ahhoz túlságosan imádtam az alpinizmust. Szóval Steve egykettőre belém zúgott. Csakhogy akkoriban kapcsolatban éltem, így értésére adtam, hogy csak és kizárólag kötélársat keresek. A többi barátom túl magas volt hozzám, olyan valaki kellett, aki passzol a természetemhez. Steve kivételesen jó felépítésű. Eszméletlen jó csapatot alkottunk.

Amint világozássá vált számára az elutasításom, beírta azzal, hogy a báty szerepére szorítkozott. Ha az ember világegyetében idősebb testvér volt, roppant kellemes érzés, hogy valaki vigyáz rá. S mivel Rebecca és Alex együtt vannak, Steve csak még inkább rátett egy lapáttal.

Most pontosan ugyanígy viselkedik. A báty szerepét játssza, aki nem akarja, hogy bárki egy ujjal is hozzányúljon a húgocskájához.

– Ugyan már, Steve! – csitítja Alex. – Mit gondolsz, mi történhet egy kórházban? Ez itt minden bizonnyal Elsa egyik barátja. És elaludt – na bumm. Csak nem csinálunk már ebből akkora ügyet! A kérdés inkább az, hogy felébredszük-e, vagy nélküle kezdjük ünnepelni?

– Azt hiszem, már el is döntötte helyettünk – észrevételezi Rebecca.

Csakugyan: hallom, hogy a látogatóm ébredszik. Magam előtt látom, ahogy felnyílik a szeme, ahogy rámered a környezetére, és legszívesebben elnevetném magam, ahogy érzékelem, mekkora meglepetés neki, amikor felfedezi a három embert, aki meg őt bámulja.

– Te meg ki vagy?

Steve nem vesztegeti az idejét. Lefogadom, hogy tíz centire van az ismeretlen arcától, és a szemét összehúzza Superman röntgenpilantásával próbál a veséjébe látni. Ötig kell számolnom magamban, hogy meghalljam a látogatóm válaszát. A hangja továbbra is dallamos.

– Egy barát.

– Ahaaa...

– Mondom neked, hogy egy barát vagyok.

Most már biztos, hogy úgy harminc körül lehet. Máskülönben nem tegezte volna le Steve-et.

– Nem hiszek neked.

– Steve – szól közbe Alex –, hagyd már abba!

– Nem ismerem ezt a palit, és nem tudom, mi a fészkes fenét keres itt – vág vissza Steve. – Már az sem éppen egyszerű, hogy az ember eljusson a kórháznak ebbe a szárnyába, anélkül, hogy ne akarnák valami masinára rákapcsolni, úgyhogy tudni akarom, ki ez, és mit csinál itt!

– Pontosan az elmondottak miatt nem csinálhat itt semmi rosszat!

– Ahaaaa...

Az ismeretlenem felegyenesedik a széken, és visszaveszi a pulcsiját.

– Valami mást is tudsz mondani azon kívül, hogy „ahaaaa”?

Upsz. Nem tudja, milyen veszélyes útra lépett. Szeretném figyelmeztetni, de túl késő. Rájövök, hogy Steve megragadta a gallérját, és felrántotta a székről.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Kinek képzeled te magad, he?!

– Steve, elég volt! – kiáltja Rebecca.

– A büdös francba! Kicsoda ez itt?

– Ereszd el! – szól rá Alex is. – Te meg kérj elnézést, különben sose vergődünk zöld ágra.

Alex, a gáláns lovag. Megértem, miért szeretett bele Rebecca.

– Bocsánat – mondja sután a látogatóm. – Most már elengedsz?

Hallom Steve morgását, és a mozdulatot, ahogy elengedi az ismeretlent. Aztán megérezem, hogy leül mellém az ágyra. Az ágynemű megzizzen a fülem közelében.

– Sajnálom, Elsa – suttogja Steve a hajamat simogatva. – Jó kis cirkuszt rendezünk itt a szülinapodon, mi?

Néhány másodpercig könnyeket hallok a hangjában. Még mindig haragszik magára, hogy nem ellenőrizte a csomómat, hogy nem volt elég ereje megakadályozni, hogy elsodorjon a lavina.

Ha jól értettem, ő talált meg a hó alatt. Az orvos szerint ez csoda. Szerintem a köztünk lévő kapcsolat segített. Egy báty mindig védelmezi a húgát.

Ma viszont kénytelen vagyok azt mondani, hogy ami sok, az sok.

– Na jó! Elsa, hoztunk neked tortát, harminc gyertyát, amit valószínűleg nem szeretnél elfűjni, de ez bennünket cseppet sem érdekel, majd mi elintézzük helyetted, és ráadásként egy kis ajándékot.

Rebecca hangjától melegség jár át (legalábbis azt képzelem). Kicsomagolja egy nejlonszatyor tartalmát, és valószínűleg Alex segít neki rárakni a tortára a gyertyákat. Eközben a látogatóm feláll.

– Biztos vagy benne, hogy Elsa barátja vagy, hm?

Na tessék, Steve már megint kezdi. Csak kerüljek ki ebből a kómából, majd megkapja tőlem a magáját!